

คำถาม-คำตอบ วิเคราะห์น้องปูน

คำถาม-คำตอบที่น่าสนใจ เรื่องนี้ มาในรูปแบบที่แปลกกว่าเรื่องอื่น ๆ หน่อยนะคะ คือเรื่องของน้องปูน นี้ มีประเด็นเรื่องพัฒนาการหลายจุด ซึ่งดิฉันไม่ได้ขยายความไว้ทั้งหมดในตอนแรก เกรงจะทำให้คุณแม่สับสนมากขึ้น เมื่ออะไร ๆ อยู่ตัวแล้ว เราลองมาวิเคราะห์ดูรายละเอียดในเรื่องพัฒนาการของน้องปูน ตลอดจนเทคนิคฟลอร์ไทม์ที่ใช้กันค่ะ โดยข้อความที่นำมาขยายความ ดิฉันใส่ไว้ในวงเล็บ ตัวหนังสือสีน้ำเงินค่ะ

คุณแม่ 23 ธค 52

น้องปูนอายุ 4 ขวบ 10 เดือน พูดได้ค่ะ แต่ยังมีความเข้าใจในภาษาที่น้อยกว่าอายุมาก (**พัฒนาการภาษาล่าช้า**) ฝึก floortime มา 6 เดือน พ่อแม่ฝึกกันเองที่บ้าน และฝึกกับครูฝึก 3 สัปดาห์ครั้ง ครั้งละ 1 ชม. และ SI 3 สัปดาห์ครั้ง ครั้งละ 1 ชม. เหมือนกัน

น้องปูนไปพบแพทย์ตอนอายุ 4 ขวบ 4 เดือน ด้วยสาเหตุตีหัวโขกหัวตัวเองเวลาไม่พอใจ คุณครูแจ้งว่าน้องเดินแล้วโดนเพื่อนเบียดโดยที่เพื่อนไม่ได้ตั้งใจ แต่น้องไม่เข้าใจจึงโขกหัวตัวเองกับโต๊ะ (**แสดงความสามารถ เนื่องจากไวก้าวความรู้สึกสัมผัส**) คุณครูจึงแนะนำให้พบแพทย์ แพทย์วินิจฉัยว่าเป็น spectrum หลังจากฝึกมาได้สักพัก อาการโขกหัวหายไปค่ะ แต่ช่วงนี้กลับมาเป็นอีก แต่ไม่รุนแรงเท่าเดิม

ตอนนี้คุณแม่กำลังเริ่มกับมาตั้งหลักกันใหม่ค่ะ คือที่บ้านเป็นครอบครัวเดี่ยว มีลูกชาย 3 คน น้องปูนเป็นลูกคนกลาง คุณพ่อคุณแม่ทำงานทั้งคู่ น้องปูนเรียนอยู่ชั้นอนุบาล 2 แต่คุณครูแจ้งให้ทราบแล้วว่าคงต้องชะลอการขึ้นอนุบาล 3 ไปก่อน เพราะน้องเรียนไม่ทันเพื่อน คุณครูบอกว่าน้องปูนมีปัญหาด้านอารมณ์ซึ่งทำให้ขัดขวางพัฒนาการด้านอื่นๆ ของน้อง คุณแม่กังวลค่ะว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี เพราะเหมือนน้องจะดีขึ้น แต่แล้วก็ลงมามาก เคยรู้มาเหมือนกันว่าจะขึ้นๆ ลงๆ อีกอย่าง น้องอายุมากแล้วด้วย น้องปูนได้ตอบได้ค่ะ แต่ยังไม่ซับซ้อนลึกซึ้งนัก หากตอบไม่ได้ก็จะเฉยเปลี่ยนเรื่อง หรือไม่ก็ตอบว่าไม่รู้เลย (**น่าจะมีปัญหาการประเมินข้อมูลผ่านการได้ยิน, auditory processing**)

น้องไม่ยอมเล่นชิงช้า (**ไวก้าวความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับการทรงตัว**) แต่ชอบเล่นไม้สั่น อาทิตยที่ผ่านมากคุณอาแต่งงาน งานจัดที่โรงแรม น้องปูนวิ่งตามคุณแม่ตลอด แล้วก็เดินไปเดินมารุ่นวาย ไม่ยอมนั่งกับที่ (**ภาพรวมของเด็กที่ไวก้าวความรู้สึก อาจจะเป็นภาพ เสียง สัมผัส กลิ่น**) เวลาดีใจจะลุกขึ้นมาขอยเท้า ภูมือข้างๆ เอว (**การควบคุมตัวเองยังไม่สมบูรณ์ ไม่สมวัย**) กล้ามเนื้อมัดเล็กไม่แข็งแรง เพิ่งเริ่มเขียนได้ 2 ตัว คือ ก กับ จ

ก่อนเข้ารับการศึกษา น้องไม่ยุ่งกับใคร ไม่เล่นกับเพื่อน (เกิดได้จากหลายสาเหตุ) ตอนนี่เริ่มมีเพื่อน คุณครูบอกว่าไม่ชอบอยู่คนเดียว จะตามเพื่อนตลอด เริ่มปฏิเสธหากไม่ยอมเล่นหรือเพื่อนมาเล่นด้วย เวลาเล่นของเล่นอยู่แล้วน้องเข้ามาใกล้ก็จะโวยวายกลัวน้องมาแย่งของเล่น พอน้องตี ก็ไม่ได้ตอบ แต่จะนั่งเบี่ยงตัวหลบและร้องตะโกนเป็นบางครั้ง เวลาทำอะไรแล้วพี่ชายคนโตดูเสียงดัง น้องpunจะจ้อย (พอจะแสดงภาษากายได้) หรือไม่ก็โขกหัวตัวเอง

ขอยกตัวอย่างพฤติกรรมของน้องpunน้อยนะคะ

ตอนเช้าน้องpunจะนั่งทานข้าวเช้าในรถข้างหลังโดยมีคุณแม่นั่งข้างซ้ายและพี่ชายนั่งข้างขวา กับข้าวเมื่อเข้าเป็นปลาทอดกับข้าว น้องpunชอบกินปลาทุก็จะตักแต่ปลาทุด้วยลักษณะการจับช้อนแบบ 5 นิ้ว โดยที่ไม่ใช้ 3 นิ้ว ต้องคอยบอกคอยจัดให้ และคอยย่ำให้ตักข้าวทานด้วย

แม่ - น้องpunทานข้าวด้วยสิครับ

pun - ไม่ชอบข้าวอะ

แม่ - มันเค็มนะ ปลาทุนะ

pun - ไม่กินข้าวอะ

แม่ - punจับช้อนดีๆ สิลูก จับแบบนี้ไม่ถนัดนะ

pun - หม่าม้าจับให้หน่อย (กล้ามเนื้อมัดเล็กไม่แข็งแรง)

แม่จับมือpunให้จับ 3 นิ้ว

แม่ - punตักข้าวเร็วๆ เข้าลูก

pun - หม่าม้าง่วง พร้อมเอามือซ้ายดันให้แม่นั่งพิงเบาะรถ

แม่ - หม่าม้าไม่ง่วง

pun - หม่าม้าง่วง หลับตาเลย นอนตรงนี้ๆ เลย

แม่ - punเบื้อที่หม่าม้ายุ่งกับpunมากแน่เลย ใช่ไหม

pun - punเบื้อหม่าม้า

แม่ - เบื้อเรื่องไร

pun - .....(บอกความรู้สึกได้บ้าง แต่บอกสาเหตุไม่ได้)

แม่ - ตกลงpunเบื้อหรือpunอยากให้หม่าม้าหลับ

pun - เบื้อ

อย่างนี้ต้องต่ออย่างไรอีกคะ แต่จริงๆ แล้วก็ค่อนข้างวุ่นวายตอนเช้าๆ ไหนจะต้องใส่ถุงเท้า รองเท้าอีกเลยไม่ค่อยได้คุยกันเป็นเรื่องเป็นราวเท่าไร ชอบคุณคะ

กึ่งแก้ว

ไม่ทราบว่ามีคนคอยโค้ชให้หรือยังคะ ถึงแม้ว่าจะบอกว่าทำฟลอร์ไทม์มานาน 6 แล้ว แต่ที่เล่ามา รู้สึกว่า จะเป็นแต่เรื่องพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ยังไม่ค่อยเอ่ยถึง "พัฒนาการที่ใช้การได้" เลยคะ

เรื่องกินข้าวในรถ รู้สึกว่าคุณแม่เน้นที่ผลลัพธ์ เรื่องการกินดี กินเรียบร้อย แต่อย่าลืมว่า ลูกมีกล้ามเนื้อ

มีอ่อนแรงนะคะ จะฝึกกล้ามเนื้อมือไปด้วย กินข้าวมาก ๆ ด้วย เรียบร้อยด้วย คุณจะไปนะคะ
อยากจนเขาเปื้อ (หรือเริ่มโกรธ) คุณแม่เน้นแหละคะ ตอนที่ทำงานรับรู้อารมณ์ ทำได้นะคะ ถ้าอยากให้
ต่อให้ ก็อาจจะลองคุณนะคะ

"อ้าว เปื้อเรื่องอะไร" เปื้อแม่เสียงดัง หรือเปื้อแม่สั่ง ถ้าแม่ไม่สั่ง เปื้อใหม่ ให้แม่คอยเตือนแบบไหนดี
ไม่ให้เตือน แล้วทำไงถึงจะกินข้าวหมด ว่า...ถ้าตอนสาย หิวจะอย่างไร เป็นต้น

คุณแม่ 24 ธค 52

ขอบพระคุณคุณหมอมามากค่ะ ตอนนี้ทั้งคุณพ่อคุณแม่ค่อนข้างเค็งคว้างค่ะ เพราะไม่แม่นในหลักการ
หมอมุก เลยต้องมาขอพึ่งพา คุณหมอที่รักษากันอยู่นัดอีกที่เดือนกุมภาพันธ์ค่ะ คุณแม่อ่านหนังสือครบ
แล้ว ดูทีวีดีครบทุกแผ่นแล้ว แต่น้องปูนมักจะมีอะไรที่หักมุมเราเสมอ เช่น เมื่อวานตอนเย็นคุณพ่อคุณ
แม่ไปรับน้องปูนกลับบ้าน พอไปถึง

ปูน – ซิบหัก ซิบพังเลย

แม่ – ซิบแตกหรือลูก อ้อย (ทำหน้าตกใจ) ซิบแตกเลย

ปูน – ซิบแตกเลย

แม่ – ปูนรู้สียังไง

ปูน – หม่าม้า นันสีเขี้ยว มีสีเหลืองด้วย (ชี้เข้าไปใน รร) (ตอบไม่ได้ เปลี่ยนเรื่อง บอกให้รู้ว่ามี**ความ
บกพร่องในการเข้าใจภาษาพูด**)

คุณครู – ปูนจะอวดเสากลังกาลานเด็กเล่นใหม่หรือครับ

แม่ (สมาธิหลุดไปยิ้มกับครูเล็กน้อย) – ซิบแตก ปูนรู้สียังไงลูก

ปูน - นันสีเขี้ยว สีเหลือง

แม่ – อ้อ เสากลังคา เค้าทาสีใหม่ (แม่พลาดอีกแล้ว) ปูนพาหม่าม้าเข้าไปดูใหม่

ปูน – ไม่เอา (กลัวต้องกลับเข้า รร)

แม่ – จั๊นเรามาคุยเรื่องซิบต่อ ซิบแตก ใครทำแตกลูก (พลาดใช้ใหม่คะ)

ปูน - .....

แม่ – ใครทำแตกลูก ปูนหรือเพื่อน

ปูน – เพื่อน

แม่ – เพื่อนชื่ออะไร

ปูน – เพื่อนชื่อเพื่อน

แม่ – เพื่อนชื่ออะไรครับ

ปูน – เพื่อนคนนี้

แม่ – คนนี้ไหน ชื่ออะไรลูก

ปูน – เพื่อนชื่อ เค้คะโค (ภาษาต่างดาวมาทันที ถ้าไม่อยากคุยต่อ)

แม่ – เพื่อนชื่อไรลูก

ปูน – หม่าม้าไม่ต้องพูด

แม่ – อ้าว ไม่พูดแล้วจะรู้เรื่องกันหรือ

ปุ่น – ไม่ต้องพูดเลย

แม่ – เป็จะตอบแล้วหรือ

ปุ่น – เป็

เวลาที่เค้าไม่อยากจะตอบอะไรหรือไม่รู้จะตอบอย่างไรเค้าจะบอกให้แม่ไม่ต้องพูดไม่ต้องถามคะ ถ้าตื้อต่อก็จะของขึ้น มีเหมือนกันที่ลองแก๊งว่าถ้าไม่ให้พูดร้องเพลงได้ไหม เค้าก็ว่าไม่ให้ร้อง ให้อยู่เฉยๆ อย่างนี้จะไปยังไงต่อดีคะ อย่างนี้ใช้ตัวอย่างของพัฒนาการที่ใช้การได้ไหมคะ แต่คุณแม่รู้ตัวคะว่าทำพลาดอยู่บ่อยๆ คือมักจะเน้นผลลัพธ์อยู่เรื่อย

ขอเล่าเหตุการณ์เมื่อคืนให้อ่านดูนะคะ

คุณพ่อชวนเล่นวิ่งไล่จับกันทั้ง 3 คนพี่น้อง โดยที่ยังไม่สร้างเรื่องราวอะไร เพียงแค่วิ่งเล่นกันเฉยๆ เสียงเด็กๆ ทั้ง 3 หัวเราะกันดังมากคะ สักพัก

ปุ่น – ก้อปิง มา มาที่ห้องเร็ว (อยากให้พี่ชายเข้ามาหลบพ่อในห้อง)

แม่ – ก้อปิง เข้ามาในห้อง (แก้ภาษาให้เลยอย่างนี้ถูกไหมคะ)

ปุ่น – ก้อปิง เข้ามาในห้องเร็ว (แต่เจ้าพี่ชายไม่ได้เข้ามา เราจำเป็นต้องทำไงคะ ควรให้พี่ชายร่วมมือไหม หรือจะกระตุ้นให้เค้าเรียกอีก)

จบจากฉากนี้คุณแม่ก็ใส่ผ้าคลุมโดยเอาผ้าเช็ดตัวมาผูกหลัง ใส่แว่นตาวายน้ำ ออกมา โดยบอกว่าเทพธิดามาช่วยแล้ว แต่ัน แตน แต่ัน

ปุ่นงคะ คงเพราะคุณพ่อไม่ได้สร้างเรื่องมาก่อน แต่เจ้าคนพี่ไคะ วิ่งไปหยิบผ้ามาทำบัง เจ้าน้องเล็กก็เอาตาม คุณแม่ต้องกระตุ้นปุ่นว่าจะใส่ผ้าคลุมพิเศษเหมือนพี่กับน้องไหม เค้าจึงตกลงยอม พอใส่เสร็จก็เล่นกันแต่ดูเหมือนปุ่นยังไม่ค่อยสนุก มันเป็นการเปลี่ยนไปเล่นบทบาทสมมติที่เร็วไปหรือเปล่านั้นคะ

จากนั้นเค้าก็บอกว่า

ปุ่น – หม่าม้าไปต่อปาป้าเลย (เค้าชอบเล่นต่อรถไฟมากเลยคะ)

พ่อ – อ้อ เค้าจะเล่นรถไฟ (รีบเฉลยเลยคะ)

แม่ก็รีบไปจับต่อ แล้วก็วิ่งเป็นรถไฟกันไปสักพัก เจ้าตัวเล็กก็มาให้ชี้หลัง คุณแม่ก็พาชี้หลัง เจ้าปุ่นจะเอามั้ง คุณแม่เห็นโอกาสก็เลยให้เค้าชี้ แล้วถามว่า

แม่ – ปุ่นเป็นใคร

ปุ่น – เป็น แอนนี่ (ดูโดยสารของรถไฟโทมัสที่เค้าชอบอยู่คะ)

แม่ – แอนนี่จะไปไหน

ปุ่น – แอนนี่จะไปคลองตัน (บ้านอาม่าที่กรุงเทพฯ)

แม่ – อ้าว จั้ไปกันเลย

แม่ก็พาชี้หลังวิ่งกันไป พอไปได้หน่อย แม่ก็บอกว่า

แม่ – แอนนี่ น้ำมันหมด

ปุ่น – จั้เปลี่ยนแบตเตอรี่ แล้วเอามือมาทำกุกกักๆ ตรงบ่าแม่

แม่ – น้ำมันหมดนะ ไม่ใช่แบตเตอรี่หมด

ปุ่น – จั้เติมน้ำมัน (ทำเสียง จั้) เสร็จแล้ว ไปต่อได้

แม่ก็วิ่งต่อ

แม่ – โอ้ย ลมยางหมด

ปุ่น – เติมลมยาง

.....

แม่ – อ้อยเจอทางด่วน

ปุ่น – อ้าว จ่ายตังค์

แม่ – เทาไหร่ดี

ปุ่น – 1 บาท

.....

แม่ – โอ้ย หิวข้าว

ปุ่น – อ้าว กินข้าวเลย อิ่มแล้ว

แม่ – จั๊นไปต่อ อ้าวถึงคลองตันแล้ว รถจอด ปุ่นลง คงติดใจต่อเลยบอกว่า

ปุ่น – จะกลับบ้านแล้ว

แม่ – บ้านไหน

ปุ่น – บ้านเราไง

แม่ – บ้านเราที่ไหน

ปุ่น – ที่มวกเหล็ก

แม่ – จั๊นไปกันเลย

วิ่งมาสักพัก แม่ถามว่า

แม่ – ช่างหน้ามีวิว ทำไงดี

ปุ่น – จะกลับบ้าน

แม่ – ช่างหน้ามีวิว ทำไงดี จอดหรือชนดี

ปุ่น – ชนเลย

แม่ก็เลยแกล้งชนเปรี้ยว แล้วก็ทำเป็นล้มกันทั้ง 2 คน

แม่ – โอ้ แย่แล้วๆ เกิดอุบัติเหตุแล้ว แย่แล้ว

ปุ่น – โอ้ย โดนศาลเจ้าด้วย (ใกล้กันมีศาลเจ้าในบ้านค่ะ)

แม่ – โอ้ย เนี่ยรถไฟเกิดอุบัติเหตุแล้วทำไงดี

ปุ่น – โอ้ย ปุ่นโดนศาลเจ้าด้วย

แม่ก็พยายามดึงออกมาที่ตัวแม่ (อย่างนี้ถูกไหมคะ หรือจะยอมไปที่ศาลเจ้าตามที่เค้าต้องการ)

แม่ – อ้อย เราจะไปต่อไม่ได้นะ ทำไงดีล่ะ

ปุ่น – ต้องซ่อมสิ

แม่ – เอ้า ซ่อมเลย (ห้วนไปไหมคะ น่าจะเล่นอะไรตรงนี้ได้ไหมคะ คือเค้าควรจะเป็นแอนนี่ตั้งแต่ต้นจนจบหรือเป็นช่างซ่อมด้วยได้ค่ะ)

ปุ่นทำท่าซ่อม

ปุ่น – เสร็จแล้ว

แม่ – จั๊นไปต่อกัน

แล้วก็ไปกันต่อ

แม่ – โอ้ย ฝนตก ฝนตก ทำไงดี

ปุ่น – เข้าบ้านสิ เข้าบ้าน

แม่ – อ้าวเราเป็นรถไฟ กำลังจะกลับบ้าน จะเข้าบ้านได้ไงอะ

ปุ่น - ...

แม่ - ผนตก่อะ ทำงดี ทำงดี

ปุ่น - กางรุ่มเลย กางรุ่ม

แม่ - กางให้หน้อย

ปุ่นทำมือเหมือนถือรุ่มแล้วเราก้ไปกันต่อ

ตอนนีพอกับพีนี้้องเข้าไปในห้องแล้ว ปุ่นเหมือนอยากเข้าห้อง ก้แรงๆ ให้รีบกลับบ้านเร็วๆ แม่ก็เลยพาเข้าห้องคะ

ปุ่น - พรงนี้เล่นใหม่นะ

แม่ - ได้สิครับลูก พรงนี้เราเล่นกันใหม่

คีนนี้จะเพิ่มมูกอะไรดีคะ แล้วมีตรงไหนที่ต้องแก้ไขเพิ่มเติมไหมคะ

ขอลถามอีกนะคะว่าน้องปุ่นนี้จัดอยู่ในพัฒนาการระดับไหนคะ

เวลาที่เค้าเล่นอะไรอยู่แล้วน้องชายเข้ามาใกล้ๆ น้องปุ่นจะหงุดหงิดไว้วายกลัวน้องเข้ามาแย่ง แล้วพอไว้วายเจ้าน้องก็จะโกรธเดินเข้าไปตีปุ่นเลย ปุ่นไม่เคยตอบโต้น้องเลยคะ คุณพ่อคุณแม่ก็ได้แต่อุ้มพาน้องออกไป หรือไม่ก็บอกว่าน้องจะขอเล่นด้วยได้ไหม ปุ่นก็จะตอบว่าไม่ให้ ประเด็นคือต้องทำยังไงต่อดีคะ แล้วเรื่องไม่ตอบโต้เนี่ย ดีหรือไม่ดีคะ บางทีคุณแม่ก็แก้ปัญหาด้วยการนั่งลงเล่นด้วยและคอยกำกับการเล่น แต่เวลาที่เล่นด้วยกันเองนี้มีปัญหาบ่อยมาก เป็นเพราะเค้ายังไม่พร้อมจะเล่นด้วยตัวเองหรือเปล่านั้น แล้วควรทำยังไงดีคะเพราะบางโอกาสก็ไม่ได้ประกบอยู่ด้วยกันตลอดคะ

รบกวนถามทุกท่านเลยนะคะ ทั้งคุณหมอม คุณครู คุณพ่อคุณแม่ เพราะตอนนี้เริ่มรู้สึกว่ามีหวังมากขึ้นคะ เหมือนมีเพื่อน มีครูคอยให้คำแนะนำ คำปรึกษา ขอขอบคุณคะ

กึ่งแก้ว

ไม่ทราบว่าเขาตอบคำถาม "ทำไม" ได้บ้างไหม ถ้าได้ พัฒนาการขั้นสูงสุดของเขาน่าจะอยู่ที่ขั้น 6 แต่ขั้นต่ำกว่านี้ ยังไม่เต็มขั้น ขั้น 6 เอง ก็เพิ่งอยู่ในช่วงเริ่มต้น เขาเปลี่ยนเรื่องบ่อย และไม่คอยตอบคำถาม โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวเนื่องกับอารมณ์ด้านลบ

ขั้น 5 ก็ไม่เต็มขั้น เขาบอกความรู้สึกของตัวเองไม่ค่อยได้

พัฒนาการขั้น 3-4 ที่ไม่เต็มขั้นของเขา แสดงออกให้เห็นในเรื่องของการควบคุมอารมณ์

รวมทั้งขั้น 1-2 ด้วย

ดิฉันไม่เคยเห็นการทำฟลอร์ไทม์ของคุณแม่

แต่จากที่อ่าน (ซึ่งอาจจะผิดหรือถูกก็ไม่ทราบ) รู้สึกได้ของการคุณแม่ไม่ชัดเจนในหลักการ แต่พยายามเพิ่งไปถึงที่เทคนิคว่าทำอย่างไรถึงจะถูก พูดอย่างไร ถึงจะถูก

น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางอาจจะไม่ได้สื่อออกมาจากความรู้สึกอยากจะช่วยลูก ให้ผ่านข้อติดขัด เรื่องการฟัง ที่เป็นปัญหาของลูก และระบบรับรู้ความรู้สึกของลูกที่แตกต่างจากผู้อื่น

ดิฉันอยากให้คุณแม่ได้พบครูพบสักครึ่งสองครึ่ง เพื่อให้ครูพบช่วยแนะนำให้ เพราะว่าคุณแม่บอกว่าทำฟลอร์ไทม์มา 6 เดือนแล้ว แต่ดูเหมือนว่ายังไม่ชัดเจนว่าตัวเองกำลังทำอะไร เพื่ออะไรค่ะ

คุณแม่ 25 ธค 52

มาไล่ตามอ่านบทความหลายๆ บทความแล้วก็พบว่าตัวเองไม่ได้คงสมาธิอยู่ที่ลูกตลอดเวลาจริงๆ รู้สึกแย่มากเลยค่ะที่ปล่อยเวลาผ่านไปเนิ่นนาน แต่ก็ตั้งใจและคิดว่าน่าจะยังกลับตัวได้ทัน ตอนนี้ก็พยายามทำความเข้าใจในหลักการให้มากที่สุด เรื่องศรัทธานั้นมีอยู่แล้วจากการที่เห็นลูกดีขึ้น แต่วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา จะพยายามตั้งมั่นให้มากๆ และให้แกร่งเป็นพิเศษเช่นที่หลายๆ ครอบครัวในที่นี้เป็นค่ะ

เมื่อคืนน้องปุณโธรค่ะ คือคุณแม่เปิดเพลงเด็กในคอมพิวเตอร์ให้ฟัง ปุณ ปัง(พี่ชาย) แปง(น้องชาย) ก็เต้นกันสนุกสนาน พอเพลงจบคุณแม่พ่อก็คลีกฟังซ้ำ เท่านั้นแหละค่ะบ้านก็ระเบิด ปุณโวยวายเสียงร้องให้น้ำตาไหลพราก

ปุณ - ไม่ให้ปาปากดเพลงอ้อ ฮือๆๆๆ โวยวายๆ

พ้อ - ไม่ให้กดเพลงอีกเหอ

ปุณ - ไม่ให้กดอีก ฮือๆๆ แล้วทิ้งตัวลงไปนอนร้องไห้ก้มหน้าซบกับพื้น

แม่ - ปุณโธรเหออูก โกรธมากเลย

ปุณ - โกรธ โกรธปาปากดเพลง แล้วก็โวยวายพูดไม่รู้เรื่อง

แม่ - ปุณโธร หม่าม้ารู้แล้ว ปุณโธรมาก

แม่จะเข้าไปกอดแต่ปุณโธรมือไล่แล้วพูดว่า

ปุณ - ไม่ให้หม่าม้าเข้ามา

พ้อจะเข้าไปบ้าง

ปุณ - ไม่ให้ปาป้าเข้ามาด้วย

พ้อ - แล้วจะให้ปาป้าไปไหน

ปุณ - ไปเลย ไปไกลๆ

พ้อ - ไปไกลแค่ไหน

ปุณ - ไม่ต้องพูดเลย ไม่พูดแล้ว แล้วก็โวยวายงอแงร้องไห้

แม่ - หม่าม้าเข้าใกล้ปุณได้ไหม

ปุณ - ไม่ให้หม่าม้าเข้ามา

แต่แม่นั่งอยู่ห่างเขาแค่พูดเดียวแล้วเขาก็ลุกขึ้นมาหาแม่ เข้ามากอด แม่ก็กอดลูบหน้าลูกหลัง

แม่ - ปุณโธรเหออูก โกรธใคร

ปุณ - โกรธที่ปาปากดเพลง (เริ่มเชื่อมโยงความรู้สึกโกรธ และสาเหตุที่โกรธ)

แม่ - ทำไมละลูก ปาปากดเพลงไม่ได้เหอ

ปุ่น - ไม่ได้ ไม่ได้ให้กด

แม่ - ก็ปาป้าอยากกดให้ปุ่นกับน้องฟิงอีก

ปุ่น - ไม่ได้ให้ๆ

แล้วระหว่างนั้นปุ่นก็เอามือเช็ดน้ำมูกที่ไหลออกมา แม่ถามว่าจะให้หามาเช็ดให้ไหม เพราะเขาเริ่มจะสมาธิมาอยู่ที่น้ำมูกแล้ว อย่างนี้คุณแม่ต้องทำอะไรดีคะ มาที่น้ำมูกถูกไหม แต่พอวกกลับไปเขาก็หลุดจากเรื่องที่คุยกันอยู่เมื่อกี้แล้วคะ ถามก็ไม่ตอบแล้ว เลยไม่รู้เลยว่าทำไมไม่ให้ปาป้ากดเพลง

จากนั้น คุณพ่อก็พาพี่กับน้องไปอาบน้ำ ปุ่นอารมณ์ยังโกรธอยู่เค้าหยิบลูกบาสเล็กๆ มาคะ แล้วโยนขึ้นไปบนเพดาน ซึ่งปกติก็เล่นกันอยู่บ้างแต่จะเป็นลูกโป่ง คราวนี้เป็นลูกบาสด้วยความแรงมันบังเอิญไปโดนคอมไฟ ทำให้คอมไฟหลุดห้อยต้องแตงลงมา คุณแม่ตกใจ ตะโกน ว้าย ปุ่นก็ตกใจวิ่งมานั่งข้างแม่ คุณแม่ก็หันไปหาปุ่นแล้วบอกว่าหามาตกใจเลย ปุ่นตกใจไหม ปุ่นบอกว่าตกใจคะ แต่เค้าจะซื่อคนิตๆ คุณแม่เลยจับมือเค้ามาแตะที่หน้าอกคุณแม่แล้วถามว่าหัวใจหามาเต้น ตึกๆ iley ของปุ่นละ แล้วจับมือเค้าไปวางที่หน้าอกเค้า แต่เค้าเหมือนไม่สนใจแล้วคะ จากนั้นเค้าก็ถอดเสื้อตัวเองออก คุณแม่ถามว่าถอดออกทำไม เค้าบอกว่าปุ่นคือ ปุ่นโยนลูกบอลโดนไฟ ต้องถอดเสื้อออก (**น้องปุ่นตกใจ ถอดเสื้อเข้า**

จินตนาการ เขาแยกเรื่องจริงกับเรื่องไม่จริงไม่ออกคะ) คุณแม่ก็ถามอีกว่าทำไมไม่ต้องถอดออกลูก เค้าก็ตอบคำตอบแบบเดิม คุณแม่เลยสรุปว่าเค้าทำโทษตัวเอง เลยถามออกไปว่าปุ่นรู้สึกผิดหรือลูก เค้าก็บอกว่ารู้สึกผิด ผิดที่โยนลูกบอลโดนไฟ แต่คุณแม่ตกใจที่เค้าทำโทษตัวเองด้วยการถอดเสื้อทั้งๆ ที่ไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนที่บ้าน มันน่าจะเป็นเพราะอะไรคะ ช่วยวิเคราะห์ให้ได้ไหมคะ คุณพ่อคุณแม่ก็วิเคราะห์ที่อยู่เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วมันน่ากังวลหรือไม่คะ แล้วที่ทำเนี่ยมีอะไรน่าจะเสริมจะเพิ่มตรงไหนบ้างไหมคะ

ปล ทำนัดคิวครูพบแล้วคะ แต่ยังไม่ได้ออกเลย อีกทางหนึ่งก็รอข้อมูลที่ให้ทาง รร กรอกอยู่เพื่อจะส่งไปที่สถาบันเพื่อเข้าคิวรพบนักกระตุ้นพัฒนาการและคุณหมอยู่ด้วยคะ

กิ่งแก้ว

ตอนที่ลูกโกรธ การช่วยเหลือของคุณในขณะนี้ ยังอยู่ที่การดึงการสื่อสารต่อเนื่องให้นาน ในสภาวะอารมณ์ที่เป็นลบทั้งหลาย รวมทั้งการแสดงให้ลูกรู้ว่าไม่ว่าจะอย่างไร มีแม่คอยช่วยเหลือ เข้าใจ บรรเทาเบาบางให้เขาได้ การคอยช่วยเหลือทางอารมณ์อันนี้ ไม่ได้ให้ตามใจ กลับไปเปิดเทปให้เขาจะคะ แต่เป็นการช่วยเหลือโดยการปลอบโยน ร่วมรับรู้อารมณ์ และส่งเสริมการสื่อสารคะ

ยังไม่ได้อยู่ที่ผลลัพธ์ คือเขารู้ตัวเองว่าเขาโกรธพอ เรื่องอะไร ผลลัพธ์อันนี้จะตามมาทีหลังเอง หากว่าคุณแม่ทำได้ดีพอคะ ส่วนเรื่องถอดเสื้อ ก็เหมือนกัน ค่อย ๆ ปลอบโยนเขาไปเรื่อย ๆ ถ้าสมาธิของคุณแม่อยู่ที่การครุ่นคิดหาเหตุผล ความอ่อนโยนในท่าทีของคุณแม่ ก็จะลดลงคะ

อย่าเหวี่ยงไปเหวี่ยงมา เร็วหนักนะคะ เดียวก็ปล่อยปละละเลย พอรู้สึกผิด ก็รีบเร่ง ทำเวลา ชดเชยเวลาที่เสียไป มันอาจจะกลายเป็นผลเสียทั้งต่อตนเองและสัมพันธ์ภาพกับลูก
อะไรที่มันผ่านไปแล้ว แค่เก็บไว้เป็นบทเรียนก็พอคะ

คุณแม่ 25 ธค 52

หมายความว่าแค่สะท้อนอารมณ์ และสื่อสาร โดยไม่ต้องคลี่คลายให้เขาใช้ไหมคะ แค่ให้เขารับรู้ว่าเขาเข้าใจเขา และพร้อมจะช่วยเหลือเขาแค่นั้น ใช่หรือเปล่า แล้วเวลาที่เขาสงบลงแล้ว ควรต่อเรื่องที่เขาโกรธไหมคะ หรือเบี่ยงไปเล่นอย่างอื่นเลย กลัวว่ากลับมาคุยต่อแล้วอารมณ์เขาจะพุ่งขึ้นมาอีกค่ะ

.....

กิ่งแก้ว

เมื่อคุณแม่ทำงานสะท้อนอารมณ์เก่งแล้ว ค่อยหัดช่วยลูกคลี่คลายค่ะ จะคุยตอนนี้ หรือเก็บไว้ก่อนแล้วแต่สถานการณ์ ไม่มีกฎตายตัวค่ะ

ถ้าคุยแล้วพุ่งอีกรอบ ก็ทำอีกรอบ ทำไปเรื่อย ๆ และที่ต้องทำอยู่ตลอดคือ ทำใจตัวเองให้หนึ่ง ๆ ค่ะ

.....

คุณแม่ 26 ธค 52

ขอบคุณค่ะ ทำเองมาตั้งนาน เพิ่งรู้ชัดแจ้ง 2 วันนี่แหละค่ะว่าไม่ได้เข้าใจในหลักการเลย ตอนนี่ค่อยๆ ชัดขึ้นเรื่อยๆ ค่ะ

น้องปูนชอบเล่นกับน้องมากค่ะ แต่จะเล่นในลักษณะทำอะไรให้น้องหัวเราะ เช่นพูดอะไรด้วยภาษาแปลกๆ แล้วน้องหัวเราะ ก็จะพูดคำนั้นบ่อยๆ เวลาอยากชวนน้องเล่น เช่น เยโย, เคะเคะ พอน้องหัวเราะก็จะหัวเราะตามแล้วหาคำอื่นที่แปลกๆ มาอีก (เขาริเริ่มการเล่นแบบ sensory motor กับน้อง ซึ่งเป็นพัฒนาการขั้น 2 ในแนวกว้าง คือเริ่มเล่นกับเด็กอื่น) อีกกรณีหนึ่งก็คือจะชวนให้น้องพูดตาม เช่นพัตลมบูเบอร์นี่ แล้วบอกให้น้องพูดตาม พอน้องพูดตามแล้วก็ไปหาคำอื่นมาพูดให้น้องพูดตามอีก มีความหมายมั่งไม่มีความหมายมั่ง พอพูดแล้วก็หัวเราะกันสนุกสนานค่ะ การที่เขาอยากเล่นกับน้องแบบนี้ นับเป็นพัฒนาการที่ใช้การได้ด้วยหรือเปล่าคะ แล้วถ้าเป็นอยู่ระดับไหนคะ แล้วคุณแม่ควรช่วยเขาต่ออย่างไร แต่ถ้าไม่ใช่พัฒนาการที่ใช้การได้ คุณแม่ควรทำอย่างไรกับเรื่องนี้ค่ะ

.....

กิ่งแก้ว

วันก่อนตอบเรื่องระดับพัฒนาการให้แล้วนี่คะ อยากทราบรายละเอียดเพิ่มเติม ต้องค่อย ๆ ไล่เอาเองจากคู่มือนะคะ

.....

คุณแม่ 7 มค 53

หากเวลาที่น้องมานั่งตักแม่แล้วปุณอยากจะนั่งตักแม่ด้วยเนี่ย คำเรียกว่าอารมณ์ "อิจฉา" ได้ไหมคะ คืออยากจะให้เค้ารู้จักอารมณ์ที่หลากหลายนะคะ แต่คุณพ่อเค้าตั้งว่าใช้คำว่า "หวง" ก็พอ คุณแม่รู้สึกว่ น่าจะใช้คำว่า "อิจฉา" ไปเลย เพื่อให้เค้ารู้จักว่คือการอิจฉา อย่างนี้เห็นเป็นอย่างไงบ้าง เหมาะสมหรือเปล่านั้น พินิจไปพินิจมาคุณแม่ว่าน่าจะใช้ได้ทั้ง 2 คำเลยด้วยซ้ำ ใช้ไหมคะ

.....

กิ้งแก้ว

เมื่อเรารู้จักอารมณ์หลัก ๆ ดีใจ เสียใจ โกรธ กลัว แล้วค่อยบอกอารมณ์ที่ละเอียดอ่อน

แค่แย่งกันนั่งตัก บอกแต่ว่า "พอน้องมานั่ง พี่ปุณก็อยากจะนั่งมั่ง" น่าจะพอนะคะ หรืออาจจะลองถามเขาดู เอ....ถ้าน้องไม่นั่ง แล้วพี่ปุณอยากจะนั่งไหมน้า

ไม่ต้องซีเรียสหรอกค่ะ ใช้สลับไปสลับมาก็ได้ค่ะ

.....

คุณแม่ 13 มค 53

คุณแม่สังเกตหลายครั้งเวลาไปส่งน้องปุณเข้า รร จะมีครูท่านหนึ่งถ้าครูท่านนี้มายืนรับนักเรียนที่หน้าประตู ปุณจะเกิดอาการหมดความมั่นใจ มองหน้าครูแล้วหลบตา ต้องให้พ่ออุ้ม 2 รอบก่อนเข้า รร คำว่าน่ากลัวครูท่านนี้ คือครูท่านนี้เป็นคนเสียงดัง ค่อนข้างดุ คุณแม่เคยถามเขาว่ากลัวครู...หรือลูก คำว่าไม่ตอบค่ะ แต่จะม้วนตัวซบแม่ทันที แล้วปิดปากแม่ไว้ไม่ให้พูด แม่ถามว่าไม่ยอมให้พูดหรือ คำตอบว่าไม่ยอมให้พูด อาจเพราะครูยืนอยู่ตรงนั้น แต่พอมายืนตอนที่ครูไม่อยู่คือหลังเหตุการณ์ไปแล้วเค้าก็ไม่ตอบค่ะ อย่างนี้เราควรทำความเข้าใจกับครูแล้วทำงานสะท้อนอารมณ์ต่อหน้าครูเลยไหมคะ ถ้าเป็นครูท่านอื่นจะไม่น่าเป็นค่ะ บางครั้งแม่สามารถลงไปส่งเข้า รร ได้เองโดยไม่ต้องอุ้มเลยคะ

.....

กิ้งแก้ว

การทำงานฟลอร์ใหม่ที่ได้ผลดี จะต้องรู้จักจัดลำดับความสำคัญ อะไรที่สำคัญมาก ต้องทำก่อน

ไม่ใช่เห็นอะไรที่คิดว่เป็นปัญหา ก็จะต้องแก้ไขให้หมดทุกเรื่องในคราวเดียวกัน

ที่เคยแนะนำไว้โดยตลอด คือ "อย่าเปิดหน้างานเยอะ" จนกว่าจะทำฟลอร์ไทม์ได้คล่อง และมีเวลาเหลือเพื่อ

ดังนั้น คำตอบในข้อนี้ก็จะขึ้นอยู่กับ

- ครูท่านนี้สำคัญต่อลูกแค่ไหน เป็นครูประจำชั้นหรือเปล่า
- น้องpunบอกความรู้สึกตัวเองในสถานการณ์ที่กลัวน้อยกว่านี้ได้หรือเปล่า ถ้ายัง จะให้เขาบอกตอนที่กำลังกลัวจนหัวหดแบบนี้ คิดว่าจะทำได้หรือ
- ตัวคุณแม่นั่นใจในการทำงานอารมณ์มากพอที่จะทำในที่สาธารณะหรือเปล่า

คุณแม่ 13 มค 53

ขอบคุณสำหรับคำแนะนำค่ะ

- punบอกความรู้สึกกลัวคนเยอะในงานวันเกิดที่ รร ได้นะคะ วันนั้นผู้ปกครองมากันเยอะเพื่อมาดูลูกๆ แสดงบนเวที พอpunแสดงเสร็จ ก็ไม่ยอมไปใกล้เวทีเลย แม่ถามก็บอกว่ากลัว กลัวคนเยอะ แม่ถามต่อว่า ถ้าไปกับแม่กลัวไหม ก็ยังกลัวอยู่ แล้วถ้าอุ้มไปละ ก็ยังกลัวอยู่ เลยพากันเดินออกมาไกลเวที
- จริงด้วยค่ะว่าเวลาอยู่ในที่สาธารณะ แม่เองจะยังไม่นิ่งพอจะทำงานอารมณ์ได้ ขอขอบคุณอีกครั้งค่ะ

ขึ้นไปไล่อ่านกระทู้ตัวเองแล้ว เห็นเลยว่าถามแต่ปัญหา แต่จริงๆ แล้วก็ใช้ floortime อยู่ตลอดนะคะ ผิดมั้งถูกมั้งแต่ก็เห็นพัฒนาการของลูกดีขึ้นกว่าก่อนที่จู้จู้ floortime มากจริงๆ เลยเชื่อในเส้นทางนี้ อย่างแน่นอนเลยคะ ต่อไปคงต้องพยายามเล่าเรื่องการเล่นให้มากขึ้นกว่านี้

น้องpunทำ floortime มา 6 เดือนแล้วค่ะ จากที่ตอนแรกพูดได้น้อยมาก มีความเข้าใจภาษาน้อย ภาษากายไม่ชัด กล้ามเนื้อมัดเล็กไม่แข็งแรง มีปัญหาการสั่งการกล้ามเนื้อ แต่ผูกพันใกล้ชิดกับพ่อแม่ โดยเฉพาะแม่มากเป็นพิเศษ

หลังจากจู้จู้ floortime เหมือนได้ลูกกลับคืนมาค่ะ ตอนที่เล่นกับเค้าสนุก เข้าใจเค้าแม่เพียงแค่ 1-2 วันแรกที่ใช้ floortime แวดตาที่เค้ามองมา แม่น้ำตาแทบไหล ไม่ใช่ก่อนหน้านี้เค้าไม่มองนะคะ แต่มันไม่ใช่ แวดตาแบบนี้ แวดตาที่แสดงความรักใคร่แบบสุดซึ้ง ถึงแม้ว่าเค้าจะติดแม่แต่แม่ไม่ค่อยได้เห็นแววดาแบบนี้เลยคะ มันเป็นแววดาที่สุกใสแวววาวจริงๆ แม่ยังจำติดตาเลยคะ ทุกวันนี้เค้าก็ยังคงแววดานั้นอยู่

ภาษาพูดดีขึ้นมาก สามารถพูดจوابโต้ตอบได้ยาวนานถึง 50 รอบ ในเรื่องราวที่ตัวเองสนใจ แต่หากเป็น

เรื่องราวที่เฉยๆ ก็ได้ตอบได้ประมาณ 20 รอบขึ้นไป หากไม่อยากจะคุยต่อแล้วก็จะตัดบทโดยการบอกว่า หม่าม้าไม่ต้องพูดแล้ว แม่ก็จะตอดนิตตอดหน่อยว่า อ้าวเบื่อคุยแล้วหรือ คุยอีกหน่อยน่า ปูนก็จะย้ามาว่าไม่คุยแล้ว แม่ก็จะหาเรื่องแหย่อีก แต่เอาพอไม่ให้ “วงแตก” อย่างที่คุณหมอว่าไว้ การสนทนา ระหว่างกันจึงมีอยู่ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันและมีเรื่องที่น่าสนใจ หรือแม่สนใจ **(คุณแม่เขียนถึงพัฒนาการ ระดับ 6 ในสภาพอารมณ์ปกติ)**

ปูนรู้จักขอความช่วยเหลือด้วยภาษาพูด หากอยากจะทำขนมก็จะไปหยิบมาแล้วพูดว่า ปูนจะทำขนม หากแม่ให้แม่ก็ว่า ก็กินสิ ปูนก็จะพยายามฉีกถุง ฉีกไม่ได้ก็จะยื่นให้แม่ แม่จะว่า อ้าวหม่าม้าไม่กิน ปูนจะพูดทันทีว่า แคะให้หน่อยดิ แม่ก็อ้าวให้แคะให้หรือ ได้ ได้ มาแคะให้ หากกรณีไม่ให้กินแม่ก็จะว่า กินข้าวก่อน ปูนจะว่า อิ่มแล้ว แม่ว่า ยังไม่ได้กินเลย อิ่มได้ไง ปูนก็จะวิ่งมากินนิดๆ หน่อยๆ แล้วรีบบอกว่า อิ่มแล้ว แม่จะตอดต่อว่า อู๋ ข้าวยังเต็มชาม เสียตายแยะ ปูนว่า อิ่มแล้ว แม่ อิ่มจริงอะ ปูน อิ่มจริง แม่ก็จะให้ไปกินขนมได้ คือจะโต้ตอบกันได้ตลอด แต่ยังไม่ได้ซับซ้อนอะไรมากมายนัก เพราะยังมีความเข้าใจในภาษาที่น้อยอยู่ ซึ่งพ่อแม่ก็พยายามเพิ่มคำศัพท์ไปในการสนทนาตลอด แต่พยายามที่จะใช้คำสั้นๆ แต่หากดูว่าเค้ายังรับไหวก็จะเพิ่มขึ้นไป

ภาษากายชัดขึ้นแต่ยังไม่สุดๆ (ในความรู้สึกแม่) คือเริ่มมีการขมวดคิ้วเวลาเห็นน้องเจ็บตัว ทำหน้าเหย เวลาโดนดุ มีแววตาสำนึกผิดเวลาทำน้องเจ็บโดยไม่ได้ตั้งใจ สีหน้าแววตาตอนสนุกก็สนุกที่สุดขีด สีหน้าเวลาร้องเพลงก็ดูเพลิดเพลินกับตัวเอง แต่แม่เห็นว่ายังไม่มีการมีอารมณ์อิจฉา หรืออยากเอาชนะที่ชัดเจนนัก **(พ่อแม่ส่วนใหญ่จะไม่ทราบว่าคุณมีความบกพร่องในการแสดงภาษากาย จนกว่าลูกจะแสดงให้เห็นภาษากายที่ชัดเจนขึ้น จึงค่อยทราบว่า ก่อนหน้านี้ เขาแสดงได้ไม่เต็มที่)**

ปูนหายจากอาการท้องผูก จากที่เมื่อก่อน 3-4 วันถ่ายครั้ง ตอนนี้อย่างมากก็วันเว้นวัน อาการนอนผวาตื่นมาร้องไห้ตอนดึกๆ นอนกระสับกระส่าย ก่อนหลับต้องร้องไห้กระซิกๆ หายไปเป็นปกติทั้ง จะมีแค่บางคืนที่ตื่นมาแล้วไม่เห็นแม่ ก็จะร้องหาแม่ พอขึ้นไปนอนกอดก็หลับต่อได้ แต่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก (เมื่อเด็กสื่อสารได้ดีขึ้น รู้สึกมั่นคง มั่นใจ มีคนที่ไว้วางใจช่วยคลี่คลาย อาการทั้งหลายอันเกิดจากความเครียดก็หายไป)

กินอาหารง่ายขึ้นแต่ยังไม่หลากหลายมากนัก ยังปฏิเสธผักอยู่ แต่ไม่ได้คิดว่าเป็นปัญหาใหญ่แต่อย่างใด จึงปล่อยไปก่อน **(ส่วนหนึ่งมาจากความมั่นใจ ไว้วางใจคุณแม่)**

เปิดโลกตัวเองมากขึ้น เล่นกับเพื่อนแต่จะใช้คำพูดสั้นๆ เพียงแค่ 2-3 ประโยค สื่อสารกับเพื่อน เช่น ปูน “ไปดูแมงดากันไหม” เพื่อน “ไปสิ” แล้ว 2 คนก็จูงกันไปดู ยังไม่ได้มีการสื่อสารที่ลึกซึ้งนัก แต่จะอยู่กับเพื่อนเล่นกอดรัดพาดแห้วียง จากที่เมื่อก่อน (ก่อนรู้จัก floortime) ปูนไม่ยุ่งกับใคร เพื่อนมาชวนเล่นก็ออกไปเล่นเดี่ยวเดียว แล้วก็กลับมาคนเดียว เล่นคนเดียวเหมือนเดิม แต่ที่แม่สงสัยคือเวลาที่เค้าไม่เห็นแม่เค้าจะเล่นนิ้วกับเพื่อนตลอด เห็นว่าพูดคุยกันแต่ไม่รู้ว่าคุณอะไรเพราะอยู่ใกล้กัน แต่พอครู

ปล่อยให้ออกมาหาแม่เค้าจะไม่ยอมกลับไปหาเพื่อนเลย จะตัวติดอยู่กับแม่ตลอด กระตุ้นเตือนให้ไปเล่น
ก็ไม่ไป (อาจจะเกิดจากความผูกพันที่ยังแน่นแฟ้นไม่เต็มที่ เมื่อใดที่แม่นั้นสถิตย์แนบแน่นอยู่ในใจ
เขาจะไปไหนก็ได้ เพราะว่ามี “แม่” อยู่ด้วยเสมอ หรืออาจจะเกิดจากความไม่มั่นใจในโลกและสังคม
ภายนอก เลยต้องกลับมาหาศาลาพักใจ เป็นระยะ ๆ)

ตอนนี้ปูนพูดจาสื่อสารกับญาติๆ มากขึ้น บางทีเพื่อนพ่อเพื่อนแม่ถาม ก็ตอบคำถามได้แต่บางครั้งก็ไม่
ตรงคำถาม (พัฒนาการขั้น 2 ในแนวกว้าง) เหมือนอยากพูดอะไรก็พูดออกมา เพราะยังไม่เข้าใจภาษา
มากนัก

เริ่มเล่นสมมติเอง เล่นทำอาหารกินข้าว ป้อนข้าวพ่อแม่พี่น้อง เล่นกันอยู่ช่วงหนึ่ง แต่เหมือนเขายังไม่
พร้อมเลยกลับมาเล่นระดับต่ำกว่านั้น คือเน้น sensory (อันนี้รู้จักหลังจากพบครูพบและครูพบบอกว่า
น้องยังสนุกอยู่กับการเล่นแบบนี้) มีบ้างเหมือนกันที่ปูนเริ่มเล่นสมมติเรื่องอื่นขึ้นมาเองเช่น แกล้งทำเป็น
โยนลูกเต๋าขึ้นฟ้า แม่ก็เอื้อมมือออกไปทำท่ารับ พร้อมเสียง ฮึบ แล้วทำท่าโยนขึ้นฟ้า พร้อมเสียงเอ้า ปูน
ก็จะทำท่ารับเหมือนแม่ เล่นกันอย่างนี้ประมาณ 10 รอบก็จะเริ่มสร้างเรื่องต่อว่าอ้าวเฮ้ยติดเพดาน ปูนก็
จะทำท่าโยนใหม่ พอติงว่ายังติดเพดานอยู่เลย ปูนจะบอกว่านี่อีกลูกหนึ่ง แม่ก็อ้าวกลายเป็น 2 ลูกละสิ
ต่อจนเป็น 3-4 ลูก (จริงๆ น่าจะต่อเรื่องได้อีกนะเนี่ย) (น่าจะยังเป็นการเล่น sensory-motor อยู่ ยัง
ไม่ใช้การเล่นสมมติ)

เล่นสมมติว่าหมอนข้างหมีตัวโปรดของเค้าป่วย เจ็บตา เพราะหน้าผนหนก่อนเป็นตาแดงกันทั้งบ้าน ก็จะ
สมมติตัวเองเป็นหมอเอายามาหยอดตาพี่หมี แล้วก็พูดเองเสร็จว่าพี่หมีหายเจ็บแล้ว แม่ก็จะต่อเรื่องราวพี่
หมีปวดท้อง ปวดหัว ตัวร้อนไปเรื่อยเปื่อย น้องก็คงสมาธิเล่นกันได้ตลอดจนมีเหตุการณ์อื่นที่น่าสนใจ
กว่าแทรกเข้ามาจึงจะเลิกเล่นกันไป (พัฒนาการขั้น 5 ที่สมบูรณ์ขึ้น)

กลัมน้ำนมเม็ดเล็กดีขึ้น เพราะฝึก SI ด้วย จากที่จับดินสอ 5 นิ้ว ตอนนี้ก็เป็นจับ 3 นิ้วแล้ว จับช้อนทาน
ข้าวก็ใช้ 3 นิ้วโดยไม่ต้องเตือน อันนี้ไม่ค่อยเกี่ยวกับ floortime เท่าไหร่แต่เล่าให้ฟังเป็นข้อมูลค่ะ

การฝึกประสาทสั่งการกล้ามเนื้อ ก็เกิดจากบางครั้งมือพ่อแม่ถึงเค้าเร็วเกินไป เค้ายังไม่ได้คิดแก้ปัญหา
เลย แต่เรากลัวไปก่อนแล้ว ตอนนี้ก็เลยมาปรับกันใหม่กับคุณพ่อคะว่าคงต้องปล่อยให้เค้าคิดก่อน แล้ว
หากเค้าร้องขอความช่วยเหลือค่อยเข้าไป หากสถานการณ์นั้นมันอันตรายก็ให้เข้าไปอยู่ใกล้ๆ พอให้
แน่ใจว่าจะช่วยเค้าได้ทันทีพอ (พ่อแม่ขาดการส่งเสริมพัฒนาการขั้น 4 ส่วนที่เด็กต้องสั่งการกล้ามเนื้อ
เพื่อแก้ปัญหาให้ตนเอง)

ปุ่นชอบร้องเพลง พอฝนตกแม่จะขึ้นเพลง ฝนเอ่ยทำไมจึงตกๆ มันจำเป็นต้องตกเพราะว่ากบมัน...ปุ่นจะต่อคำท้าย จนจบเพลง เราจะเล่นกันอย่างนี้สนุกสนานหลายรอบตามความต้องการของปุ่นเวลาที่ฝนตกเขียนมาชะยวเลย คุณหมอเห็นเป็นยังไงบ้างคะ

.....

กิ้งแก้ว

การส่งเสริมให้เขามีความมุ่งมั่น เพื่อเอาชนะอุปสรรค ต้องแก้ปัญหาทั้งสองเรื่อง เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้เขา พร้อม ๆ กับการเล่นสมมุติ เพื่อเอาชนะอุปสรรคที่เราหยอดให้เป็นระยะ ๆ

การเล่นสมมุติสามารถผสมกับการเล่นแบบ sensory-motor ได้ เช่น การวิ่งรถ ถ้าตัวเองเป็นรถ ก็วิ่งสิ่งเสียงได้ทั่วบ้านเหมือนกันคะ

.....

คุณแม่ 13 มค 53

ขอบพระคุณคุณหมอมามากคะ วันนี้รู้สึกมั่นใจในการมองลูกมากขึ้นคะ เพราะแม่มองว่าเค้าไวความรู้สึกมาก และมีปัญหาเรื่องการกล้ำเนื้อ เหมือนอย่างที่คุณหมอวิเคราะห์มาจริงๆ อีกอย่างที่สำคัญคือมั่นใจในการนำทางเค้ามากขึ้นจริงๆ คำถาม

1. ถ้าหากเราแน่ใจแล้วว่าทั้ง 6 ชั้นของเขาสมบูรณ์ เขาจะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุข เขาจะรู้ตัวเขาใช้ไหมคะว่าเขาไวความรู้สึกและรู้จักจัดการกับตัวเอง โดยที่สิ่งนั้นจะไม่หายไปจากตัวเขาใช้ไหมคะ คืออยากให้แน่ใจนะคะถ้าหากวันใดวันหนึ่งที่ไม่ม่มีพ่อแม่อยู่แล้ว เขาจะอยู่ได้อย่างดีมีสุขจริงๆ ทราบนะคะว่าคุณหมอมองไม่ยากให้มองไปข้างหน้ามากนัก เพราะเดี๋ยวจะท้อ แต่ขออนุญาตถามหน่อยเถอะคะ

2. พัฒนาการในแนวกว้างคืออะไรคะ เคยเห็นคุณหมอพุดถึงคะ ขอบคุณมากคะ

.....

กิ้งแก้ว

ความบกพร่องของเขา ส่งผลให้พัฒนาการล่าช้า ก็แน่นอน ต้องช่วยให้เขาพัฒนาขึ้นมา

ส่วนคำถามข้อสอง ถามเหมือนขอคำยืนยัน คำตอบคือเป้าหมายของเราเป็นเช่นนั้น เราคงเปลี่ยนเขาไม่ได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม เขาก็มีลักษณะอย่างนี้อยู่ และบ่อยครั้งลักษณะนี้เป็นสิ่งที่เป็น "ลูกไม้ได้ต้น"

แต่การจะทำได้หรือไม่ได้ หรือทำได้ดีแค่ไหน ขึ้นอยู่กับพ่อแม่และสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ

พ่อแม่ที่อ่อนไหวซึ่กั่วงวล นอกจากลูกจะมีแนวโน้มเช่นนี้เหมือนกันแล้ว เมื่อเกิดวิกฤติการอะไรบางอย่างที่ทำให้อารมณ์ของลูกพุ่งปรืด หากพ่อแม่ผลอเรือ แทนที่จะช่วยดับไฟ ก็มักจะเป็นฝ่าย "สาคน้ำมันใส่กองเพลิง" อยู่บ่อย ๆ

คุณแม่ 14 มค 53

ขอบคุณคุณหมอมามากค่ะ อ้อ คุณหมอดูคนเก่งนะคะ แม่เป็นคนอย่างนั้นเลยคะ ลูกคงได้แม่มาเต็มๆ

เมื่อคืนไปหยิบรถไฟคันโปรดลงมาเล่น ต่อขบวนแล้วยืนขึ้นเดินชอยเท้าอันเป็นพฤติกรรมที่ชอบทำเวลาชอยใจ (พ่อแม่สะท้อนอารมณ์ตลอดว่า ปุนชอย ปุนชอยมากเลย) พอน้องเข้าใกล้ก็ไว้วาย งอแงไม่ให้ชอยเข้ามาเพราะกลัวน้องจะแย่งเล่น (แม่สะท้อนอารมณ์ตลอดว่าปุนกลัวน้องมาเล่น ไม่ชอยให้ชอยเล่นด้วย) แต่ปุนยังงอแงอยู่และไม่ยอมให้ใครเล่นด้วยแม้แต่พ่อแม่ พอเอารถเข้าไปชนก็ว่าไม่ให้ชอย แล้วลุกขึ้นเดินต่อ แม่เห็นท่าไม่ดีเลยเข้าไปวิ่งชอยเท้าด้วย แล้วพากษ์เสียงฉีกฉีกๆ ตามจังหวะเท้าของเค้า หากเร็วก็เร่งจังหวะขึ้น หากช้าก็ผ่อนจังหวะลง แล้วปุนก็วิ่งไปในคร้ว แม่ก็วิ่งตาม ปุนวิ่งมาที่โถง แม่ก็ตาม พร้อมพากษ์เสียงตลอด เปลี่ยนจังหวะไปตามจังหวะวิ่งของเค้า พอเค้าทิ้งตัวลงบนโซฟา แม่ก็ทำเสียงตุ้ม พร้อมใส่เอฟเฟ็คด้วย วิ่งกันอยู่อย่างนี้ได้สัก 4-5 รอบ ปุนก็เริ่มจะป็นโตะในคร้ว แม่ก็ เอา ฮึบ ๆ ๆ ๆ ฮึบ ป็นโตะละ พอเค้าขึ้นไปกระโดด แม่ก็กระโดดตามอยู่ที่พื้น พอเค้าทำท่าจะกระโดดลงมาที่พื้น แต่ฝั่งที่เค้า

จะกระโดดมีถังขยะตั้งอยู่ แม่ก็เฉย ปุนเลยบอก “เอาถังขยะหลบให้หน่อยสิ” แม่ก็ “ได้ได้ได้” พอเค้าจะกระโดดอีก แม่ก็ (ดิฉันค่อนข้างงง กับการที่เล่นที่คุณแม่เล่าคะ ตรงที่มันเริ่มด้วยการเล่นรถไฟ แล้วเขาสนุกที่จะได้เล่น ต่อมาหยุดหงิดที่น้องจะแย่ง แต่พอเขาออกวิ่ง ดิฉันไม่รู้ว่ มันคืออะไร แต่ที่แน่ ๆ คุณแม่เปลี่ยนให้มันเป็นการเล่น sensory motor ของพัฒนาการขั้น 1-2 ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้น ดูเหมือนเขายังคงการสื่อสารด้วยการพูดได้ คือบอกให้แม่เอาถังขยะออก หรือว่าตอนนั้นเขาอารมณ์ดีขึ้นแล้ว เลยพูดรู้เรื่อง)

อ้าว หนึ่ง ...สอง...อ๊ะๆๆ จะให้มันนับหรือปุนนับดี

ปุนว่า ปุนนับเอง

แม่ว่า อ้าว นับสามหรือนับสิบดี

ปุนว่า นับสิบ

แม่ก็ว่า นับเลย

ปุนก็ชูนนิ้วขึ้นมา แล้ว 1 2 3...10 โดยเอานิ้วอีกข้างมาแตะไล่ไปตามนิ้วจนครบ (อันนี้เคยสอนคะแต่เค้าเหมือนไม่ค่อยสนใจ แต่อยู่ๆ เมื่อคืนทำขึ้นมาเองเฉยเลย) จากนั้นก็กระโดด ตูบ เสียงแม่พากษ์ แล้วก็วิ่งกันต่อ จากนั้นปุนก็มาดึงผ้าปูโตะตัวเดิมแม่ก็ยื้อดึงกับเค้าแล้วออกเสียง ฮึบๆๆๆ จนยอมให้เค้าดึงเอาไป

ได้ คำก็ป็นโตะทำเป็นกระโดดบ้าง นอนบ้าง นั่งบ้าง พอเค้านอนลงแม่ก็ทำเป็นหมอรักษาโดยการฟังห้อง ปุนบอก "ไม่ได้ปวดท้อง" แม่ถาม "ปวดตรงไหนบ้าง" ปุนว่า "ไม่ปวด" แล้วก็กระโดดลงไปวิ่งต่อ แม่วิ่งตาม พอเข้ามาร่วม ปุนร้องบอก "ปาป้าชี้โห่" อันเป็นคำพูดที่เค้าจะพูดเวลาอยากให้พ่อเข้าไปวิ่งไล่ แม่ก็ว่า "ปุนชวนป้าเล่นเหรอ สนุกกว่าละสิ" แล้วก็กลายเป็นตัวชี้โห่วิ่งไล่จับปุน

ปุนป็นขิ้นโตะอีกพ่อก็ว่า โอะ หนีขิ้นญูเขา กระโดดลง พ่อก็ว่า ลงจากเขาละ ระหว่างนั้นก็จะมีเอฟเฟ็กเสียงดังจากพ่อตลอด พอเข้าห้องขิ้นเตียง พ่อก็ว่าเอาขิ้นเกาะละ แล้วก็วิ่งกันต่อ สนุกสนาน อ้อ ระหว่างที่วิ่งเล่นกันอยู่กับพ่อ ปุนถามขิ้นมาว่ารถไฟไปไหนแล้ว แม่ว่าไปนอนแล้ว แล้วชี้ให้ดูที่เก็บรถไฟที่พ่อเอาไปเก็บ แล้วปุนก็วิ่งเล่นต่อไป

1. ตอนที่ดึงออกมาจากรถไฟ ถูกต้องไหมคะ หรือว่าควรจะถูกกับรถไฟแล้วพยายามหาทางเล่นกับเค้าให้สนุกให้ได้ แต่พยายามแล้วเหมือนว่ามันไม่สนุกค่ะ
2. แล้วตอนที่เล่นกันหลังจากออกมาจากรถไฟแล้วเป็นไงบ้างคะ เพราะหลังจากนั้นมาคุยกับพ่อ พ่อว่าพอสร้างเรื่องแล้วเหมือนปุนสนุกไม่เต็มที (แต่แม่ว่าโอเค) อย่างนี้ควรงดการสร้างเรื่องหรือว่าต้องสร้างให้สนุกกว่านี้คะ รบกวนคุณหมอและทุกท่านด้วยนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

กึ่งแก้ว

เมื่อลูกติดใจแล้ว ก็เล่นให้สนุกบ้าง หากังหะส่งเสริมการแก้ปัญหาบ้าง ตอนที่เราใส่อุปสรรค ให้เขาต้องคิด เขาก็จะไม่สนุก เราก็เอาความสนุกกลับเข้าอีก

เท่าที่เล่ามา การเล่นยังเปลี่ยนการเล่นค่อนข้างเร็ว ก่อนที่สรุปว่าเขากำลังเล่นอะไร ควรจะถามเขาดูก่อนว่าเขาเล่นเป็นอะไร หรือเป็นไร ถ้าเขากำลังขับรถไฟ แล้วอยู่ ๆ ป็นโตะ ให้ลองทักดูก่อน "อ้าว...โซเฟอร์กำลังจะทำอะไรนะ" หรือตอนที่เขาลงนอน ก็ "รถไฟจอดทำไมละ"

และคอยดูแลให้การเล่นเป็นการเล่นสมมุติ ซึ่งเรียงร้อยเป็นเรื่องราว อยู่บนพื้นฐานความจริง เพราะฉะนั้น รถไฟต้องกลับเข้าอู่ (ต้องแน่ใจว่าลูกรู้จักคำนี้) ไม่ใช่รถไฟนอนหลับ

และระดับการเล่น ยังค่อนข้างเป็นการเล่นเอามันส์ มากกว่าจะเป็นการเล่นสมมุติ ซึ่งลูกน่าจะเล่นได้แล้ว

คุณแม่ 18 มค 53

ได้ออเดียบเทียบเลยคะ ขอบคุณมากคะ คินนี้จะเอาไปใช้เลยแล้วจะมาเล่าให้ฟังนะคะ เมื่อวานพ่อนอนหลับอยู่บนโซฟา ปุนหยิบกระบองพลาสติกเป่าลม (ที่แม่ซื้อมา กะเอามาเล่นเป็นอาวุธตอนแปลงร่างเป็นตัวซีเหร่สู้กับเด็กๆ) แล้วมาตีๆ พ่อ พร้อมพูด นี่แฉะๆ แม่เห็นโอกาสเลยถามว่า ปุนเป็นใคร ปุนไม่ตอบคงง (แม่ น่าจะเริ่มก่อนว่าปุนอยากเล่นกับป้าเธอ) แล้วก็ตีๆ ต่อ พ่อก็โหยๆๆ แม่ก็สงสัยกว่าเริ่มได้ แล้ว พ่อก็ยังนอนหลับตาต่ออีก ปุนก็ตีๆ ด้วยแววตาที่ยังไม่มุ่งมั่นมากนัก เหมือนลองตีเล่นดูมากกว่าแต่ก็ตีๆ ไม่ยอมหยุด แม่ก็ถามปุนว่า ปุนอยากให้ป้าเล่นหรือนอนต่อ ปุน จะให้ป้าเล่น พ่อได้ยินพ่อก็คำรามเสียงดังแล้วลุกขึ้นหยิบกระบองอีกอัน ระหว่างนั้นปุนก็ยังวิ่งเข้าวิ่งออกตีพ่อต่อเรื่อยๆ (การเล่นของลูกอาจจะเป็นการเล่น sensory motor อย่างที่เคยเล่นสนุกกัน แต่คุณแม่ช่วยยกระดับการเล่นให้เป็นการเล่นสมมุติ แต่ใช้การกำกับมากกว่าที่จะให้ลูกออกความคิดเอง ซึ่งพอใช้ได้สำหรับการเริ่มเล่นสมมุติ สำหรับเด็กบางคน อาจจะช่วยจัดฉากนำเรื่องให้เล็กน้อยก่อน) แม้ว่าปุนเล่นเป็นใคร ปุนไม่ตอบ พ่อว่าพ่อเป็นปีศาจซีเหร่ เจ้าคนพี่ว่า เป็นเทพบุตรสุดหล่อ 1 แล้วก็ทำให้น้องเป็นเทพบุตรสุดหล่อ 2 แม่หันไปถามปุนว่า ปุนเป็นใคร ปุนได้ยินพี่บอกเลยส่ายหัวว่า ปุนเป็นเทพบุตรสุดหล่อ แต่เหมือนจะสนใจที่จะรบกับพ่อมากกว่า แล้วสามคนก็ฟันกันตึกกันโดยมีเสียงเอฟเฟ็กของพ่อดังมากเป็นระยะๆ วิ่งไล่กัน เด็กๆ ก็เสียงดัง มีบางตอนปุนวิ่งเข้าห้อง แล้วพ่อกำลังตีตีฟันตีกระบองกับพี่อยู่ ปุนก็เรียก ป้ามานี่เร็ว ปุนอยู่ที่นี่ พ่อก็ว่าเราไม่ใช่ป้า เราเป็นปีศาจซีเหร่พร้อมคำรามเสียงดัง ปุนจึงเปลี่ยนว่า ปีศาจซีเหร่ ปุนอยู่ที่นี่ อยู่ในห้อง แม่ตะโกนบอกพ่อว่าให้ย้าว่าเขาเป็นใคร แต่พ่อก็ตัดฟันจนไม่ได้ถาม แต่สนุกกันมากคะ ได้เห็นแววตาจะเอาชนะของลูกเป็นครั้งแรกคะ แต่ยังไม่มุ่งมั่นมากนัก แม่ก็บอกพ่อว่าเอาให้สุดๆ ไปเลย ให้แววตามันเต็มทีที่กว่านี้ เล่นกันได้นานประมาณ 30 นาที แล้วก็ไปพ่อที่ขอพักก่อน เรื่องก็เลยจบโดยปริยาย ขอถามนะคะ

1. แม่ น่าจะปูพื้นเรื่องก่อนไหมคะ แต่สถานการณ์มันเกิดเร็วมาก โดยที่เรายังไม่ได้ตั้งตัวเลยคะ
2. ควรต้องสะกิดให้เค้ารู้ตัวใช้ไหมคะว่าเขาเป็นเทพบุตรสุดหล่ออยู่
3. แล้วถ้าเล่นจบแล้วต้องสรุปเรื่องใหม่คะว่าใครเป็นใคร ทำอะไรกันแล้วผลเป็นอย่างไร หรือจะแค่ถามว่ารู้สึกอย่างไรบ้างเท่านั้นพอ
4. แล้วน่าจะเพิ่มเรื่องอย่างไรได้อีกคะ พิมพีไปก็คิดออกว่าน่าจะเพิ่มอิทธิฤทธิ์ด้วย แต่ไม่รู้เค้าจะเข้าใจหรือเปล่า ถ้าเค้ายังไม่เข้าใจก็เล่นไปได้เรื่อยๆ หรือว่าควรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นคะ (หมายถึงเนื้อเรื่องที่เพิ่มเข้ามาคะ)
5. อ้อ ก่อนหน้านี้ปุนจะไม่ยอมเล่นอะไรที่เป็นแบบนี้เลยคะ เวลาไปหาญาติที่กรุงเทพฯ หลานๆ อีก 5 คน จะเล่นโดยเอากระบองโฟมมาเล่นตีกันโดยให้ลูกเป็นตัวร้าย แรกๆ ปุนจะไม่ร่วมด้วยเลย หลังๆ จากที่ได้รับการชักชวนและกระตุ้นโดยพ่อแม่ก็จะโฉบเข้าไปบ้างแล้วก็ปลื้มออกมา พออยู่บ้านพ่อกับพี่เล่นต่อสู้อันก็จะไม่ชอบเข้าร่วมแต่เมื่อวานนี้เริ่มเองเลยคะ ถือเป็นพัฒนาการที่ใช้การได้ใหม่คะ (แน่นอน เป็นพัฒนาการของการเล่นสมมุติ เพื่อทดลองอารมณ์ด้านโกรธ ก้าวร้าว ซึ่งน้องปุนไม่เคยมีเลย หากเขา

ไม่ยอมทดลอง “เล่น” กับอารมณ์แบบนี้ ผลที่ตามมา คือเขาจะขาดอารมณ์อยากเอาชนะอุปสรรค คือท้อแท้ง่าย เมื่อเจอกับสิ่งที่ยาก)

6. เรื่องเวทิตาเอาชนะ จะทำอะไรให้มันชัดเจนกว่านี้คะ เล่นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ หรือไม่ก็เล่นเรื่องลักษณะที่กระตุ้นให้เค้าต้องการเอาชนะใช้ไหมคะ

.....

กึ่งแก้ว

จะให้เขาเป็นใคร ก็ขึ้นอยู่กับว่าเขารู้จักใครบ้าง รู้จักตำรวจ ผู้ร้ายไหม หรือแมวกับหนู หรือ ยอดมนุษย์ กับสัตว์ประหลาด? อะไรก็ได้ ที่เขารู้จักและมันเป็นคู่อริกันนะคะ

ถ้ามีช่วงเวลาตกลงกันได้ก่อนก็ดี แต่ถ้าเวลาเล่นแล้วสับสน ให้เตือนด้วยคำถาม ว่าตกลงเขาเป็นใคร กำลังทำอะไร ไม่ใช่เตือนว่าเขากำลังเป็นอะไรอยู่ค่ะ

อยากจะได้ความมุ่งมั่น เอาชนะ ต้องใช้การต่อรองเพื่อแก้ปัญหาในชีวิตจริง ควบคู่กับการเสริมทักษะทางร่างกาย และการเล่นสมมุติ

ในเรื่องการเล่นสมมุติ จะหุ้มให้หนักแค่ไหน ขึ้นอยู่กับว่าลูกรับได้แค่ไหน ที่คุณแม่เชียร์ให้คุณพ่อหุ้มเต็มที่ ก็ต้องดูด้วยว่าปฏิกิริยาของลูกเป็นอย่างไร ตอบรับดีไหม คราวหน้า "แหง" การเล่นแบบนี้หรือเปล่า

อันนี้ไม่มีสูตรสำเร็จ แนะนำว่าค่อยเป็นค่อยไปดีกว่า เร่งไป เดี่ยวมีปัญหา ต้องตามแก้กันอีก

.....

คุณแม่ 18 มค 53

คุณหมอคะ ขอถามอีกข้อนะคะ

ปุนมักจะมีภาษาแปลกๆ ของเค้าออกมาค่ะ แม่สังเกตว่าจะมีมาในเวลาที่เค้าเล่นสนุกแบบมันส์เต็มที่ (อันนี้ไม่ชัดนัก) (น่าจะเป็นการถดถอยสู่ระดับ 4 คือยังสื่อสารด้วยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง บอกให้รู้ว่า **ยังคุยกันอยู่ แต่ ณ ตรงนั้น ไม่มีภาษาพูดค่ะ**) แต่ในเวลาที่พักคุยกันอยู่และคลังศัพท์เค้ายังไม่มากพอ เค้าไม่รู้จะตอบทสนทนาอย่างไร แต่แม่ตั้งคำถามเค้าเค้าก็จะพูดออกเป็นภาษาต่างดาวไปเลย เช่น วันหนึ่งนั่งรถกลับบ้าน

แม่ ปุ่นทำอะไรอยู่ครับ
 ปุ่น ดูพระอาทิตย์อยู่
 แม่ พระอาทิตย์ทำอะไรครับ
 ปุ่น พระอาทิตย์กำลังขึ้น
 แม่ โห ขึ้นตอนเย็นเนี่ยนะ
 ปุ่น พระอาทิตย์จะตก ตกกลางเขาเลย
 แม่ ชอบไหมลูก
 ปุ่น ชอบ
 แม่ ชอบมากไหม
 ปุ่น เริ่มหันหน้ามาเล่นแอร์ที่อยู่บนหัว (อันนี้ ภาษาอังกฤษ เรียก silly escape พบได้เวลาเด็กเผชิญสิ่ง
 ยาก หรือตอบไม่ได้ เขาใช้วิธีแฉลบหนี ไม่บอกตรง ๆ เด็กทั่วไปมีกลไกอันนี้เหมือนกัน แต่ใช้ไม่บ่อย
 เท่ากับเด็กที่มีความบกพร่องเรื่องการฟัง หากคุณแม่ตื้อ แล้วไม่สำเร็จ เราแค่เปรยว่า โอ.....สงสัยมี
 คนไม่ยอมตอบ ตอบไม่ได้ หือเบื้อที่ตอบกันแน่นะ)
 แม่ อ้าวไม่เห็นตอบเลย ชอบมากปะ
 ปุ่น แอร์ถั่ว
 แม่ เปลี่ยนเรื่องละ
 ปุ่น แอร์ถั่ว
 แม่ เปลี่ยนเรื่องจริงอะ
 ปุ่น เปลี่ยนเรื่องแล้ว แอร์ถั่ว
 แม่ จะคุยเรื่องแอร์เหรอ
 ปุ่น แอร์ถั่ว
 แม่ แอร์ถั่วอะไร ไม่เข้าใจ แอร์ชื่อถั่วเหรอ
 ปุ่น แอร์ชื่อถั่ว
 แม่ แล้วแอร์อันนี้ละ ชื่ออะไร
 ปุ่น แอร์เคะคะโคะ
 แม่ อ้อ แอร์เคะคะโคะ แล้วตัวนี้ละ
 ปุ่น แอร์คิเคียว
 แม่ โห ชื่อแปลกดี ไม่เคยได้ยินเลย
 ปุ่น ก็จะเริ่มเลยคะ เขียว ชิดู คังโคย ฯลฯ แต่เค้าสนุกนะคะ เค้าจะสนุกกับภาษาของเค้าตลอด พอแม่
 หมกมุ่นไม่รู้จะต่อกรยังไง ได้แต่นั่งมองเหวอๆ เค้าจะเอามือจับหน้าแม่แล้วก็ร้ายภาษาต่างดาวออกมาอีก
 กระบุงโกย เหมือนประมาณว่า แม่ขึ้นไม่สามารถถามขึ้นได้อีกแล้ว แม่ควรทำไงดีคะ หรือว่าจะเล่นกับ
 เค้าไปเลย โดยแกล้งว่าเค้าร้ายมนต์ให้สลบ หรือจะทำเอ้อๆ เป็นไม่เข้าใจดีคะ เอหรือจะเล่นเป็นมนุษย์
 ต่างดาว แต่เค้าก็ยังไม่รู้จักมนุษย์ต่างดาวอยู่ดี เล่นไปสอนให้รู้จักไปดีไหมคะ ใ้เรื่องชวนเปลี่ยนเรื่องเนี่ย
 ไม่ยอมเปลี่ยนด้วยคะ คือจะมีผลเปลี่ยนตามไปด้วยแล้วก็กลับมาใหม่ เมื่อวานตอนที่เล่นตีกระบอง
 กับพ่อก็มีออกมาอีกคะ แต่พ่อเขาเหวอคะ แล้วก็เล่นต่อไปโดยไม่ได้ให้คำกับคำเหล่านั้น เค้ายอม แต่ถ้า
 เวลาคุยกับแม่เนี่ยจะไม่ค่อยยอม คุณหมอมว่าควรทำไงดีคะ

กึ่งแก้ว

หลักการมีแค่ คงการสื่อสารไว้นาน ภาษาอะไรก็ได้ค่ะ

ลองดิ่งด้วยภาษาพูด ถ้าดิ่งไม่ขึ้น ก็ตามเขาไปด้วยการใช้ภาษากาย สลับกับดิ่งเป็นระยะ ๆ ที่ทำอยู่ก็ดีแล้วค่ะ ถ้าสังเกตว่ามีอารมณ์ใดมาเกี่ยวข้อง ก็รับรู้อารมณ์เขาไปค่ะ ไม่ต้องพยายามคำอธิบายทุกเรื่องก็ได้ค่ะ บางครั้งทำไปก่อน แล้วค่อย ๆ หาข้อสรุปก็ได้ค่ะ

คุณแม่ 19 มค 53

คุณหมอมคะ ตอนนี้แม่รู้แล้วค่ะว่าการที่ปุนพูดภาษาต่างดาวออกมาเพราะเค้าต้องการหยอกให้เราเล่นสนุกกับเค้า เพราะบางครั้งแม่เฉย เค้าก็จะจับหน้าแม่ไว้แล้วพูดต่อ เหมือนว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำให้เราสนุก ปุนชอบเล่นแบบนี้ เวลาปุนพูดอะไรซ้ำๆ แล้วน้องจะหัวเราะมากมาย เค้าคงจะรู้สึกดีที่ได้นำมาเล่น แล้วคงเอามาใช้กับพ่อแม่บ้าง

ขอบคุณคุณหมอมากนะคะที่เตือนให้แม่ดูคิดว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือมองให้ออกว่าเค้าต้องการอะไรกันแน่ นี่บอกได้ไหมคะว่าจริงๆ แล้วเค้าเองก็อยากเล่นกับเราอยากให้เราสนุกไปกับเค้าด้วย

เมื่อวานเล่นกันอีกค่ะ อยู่ๆ พอขึ้นรถกลับบ้านแล้วพ่อเลี้ยงเข้าเตมน้ำมันปุนก็บอกเลยว่า เนี่ยเป็นหมาหมานั่งมองบิมน้ำมันอยู่ แม่ก็อ้าวเป็นหมาเหรอ แล้วแม่เป็นไรดี ปุน ก็เป็นหมาตัวที่ 2 แล้วหมา 2 ตัวก็นั่งคุยกัน คุยกันเป็นเรื่องเป็นราวได้สัก 10 รอบ ปุนก็เริ่มมีต่างดาวปน แม่ก็เล่นไปด้วย นับๆ แล้วได้ราว 50-60 รอบอยู่ แม่จำไม่ได้หรือคะว่าพูดคุยอะไรกันบ้าง มันเยอะเยอะไปหมด (หากลูกเปลี่ยนเรื่องเร็วจนตามไม่ทัน ต้องพยายามดึงให้ช้าลง แล้วเตือนเขาเป็นระยะ ๆ สอบถามเขาให้แน่ใจว่ากำลังคุยเรื่องอะไรอยู่ ตกลงจะเปลี่ยนเรื่องแล้วหรือ ตอนที่เตือน อาจจะทำให้ความสนุกลดลงบ้าง ก็ดูให้สมดุลค่ะ ต่อไปเขาจะค่อย ๆ ตั้งสติ จะเริ่มปรับตัวเอง งานแบบนี้ต้องใช้สมาธิของคุณแม่อย่างมาก บางทีถึงกับเหนื่อยหอบกันเลยทีเดียว แนะนำให้ปรึกษาครูพบให้ช่วยแนะนำการปิดเปิดเรื่องในช่วงเวลาที่ปุนตื่นตื่น หรือสนุกสุดขีดด้วย จะดีมากเลยคะ) อันนี้รู้แต่ว่าปุนสนุก หัวเราะตลอด แล้วพยายามคิดหาคำใหม่ๆ มาเล่นกับแม่ จนแม่ต้องร้องบอกว่าคำนี้พูดมา 3 ครั้งแล้วนะอยู่หลายครั้ง แล้วเจ้าตัวก็เบื้อเลิกไปเอง แม่เลยถามว่าปุนเลิกเป็นหมายัง ปุนไม่ตอบ แม่ก็ย้ำอีกว่าเลิกยัง หรือจะเป็นหมาต่อ ปุนว่าเลิกแล้วแต่พ่อกถามซ้ำก็เหมือนยังไม่เข้าใจ แต่เริ่มคุยเรื่องอื่นต่อ แม่เลยว่างสงสัยปุนยังไม่เข้าใจแต่เค้าไม่สนใจแล้ว เราเลยคุยเรื่องอื่นกันต่อ สิ่งที่ได้คือสัมพันธ์ภาพ และความเข้าใจค่ะ เข้าใจว่าเค้าเองก็อยากพูดอยากคุยอยากเล่นกับเรา

อีกเรื่องหนึ่ง เมื่อวานปุนกระโดดข้ามเก้าอี้แต่ไม่พ่น ร้องให้ โวยวาย ปกติปุนจะร้องอยู่กับที่ค่ะ แต่เมื่อคืนแม่อึ้งเล็กๆ คือปุนพยายามกระโดดอีกครั้งแต่ก็ไม่ผ่าน แล้วก็ร้องให้อีก แม่ยังไม่ทันได้เข้าไปหาเพราะติดน้องเล็กอยู่ แต่พ่ออยู่ตรงนั้นรับรู้อารมณ์อยู่ แต่ปุนไม่ยอมให้พ่อช่วย อยู่ๆ ปุนก็วิ่งถลาเข้ามาหาแม่ พอแม่เห็นปุนวิ่งเข้ามาแม่ก็อ้าวแซนรับ ปุนก็บอก ปุนโกรธ โกรธที่ทำไม่ได้ แม่ก็ว่าโกรธมากเลย ร้องให้

ใหญ่เลย ปูนก็พูดซ้ำอีกว่าโกรธ โกรธที่ทำไม่ได้ แม่ถามว่าทำไมให้หายนะ ปูนบอกว่าโกรธๆ แม่ก็ย้ำอีกว่าถอดหายไหม ปูนว่าหาย แล้วเจ้าผีเสื้อกลางคืนก็บินเข้ามาแย่งซีนไป ปูนลุกขึ้นวิ่งไล่กับพี่น้องอย่างสนุกสนานแล้วก็ลืมเรื่องขุนเคืองไปเลยคะ เสียตายซะมัด กำลังเข้าด้ายเข้าเข็มอยู่พอดี

แต่ที่ดีใจอย่างหนึ่งคือเค้าวิ่งเข้าหาเรา ภาพความผูกพันมันชัดขึ้นคะ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้คิดว่าผูกพันกันแล้ว แต่มันกลับชัดขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็คิดว่าเค้าเลี้ยงง่ายขึ้น อย่างเมื่อก่อนตอนอาบน้ำตอนเช้าจะโวยวาย หนววๆ ด้วยอารมณ์เกือบๆ กรุ่น แต่เมื่อเข้าบอกว่า หนิว หนาว อูย (เสียงได้อารมณ์มาก อันนี้รู้เลยว่าได้มาจากการที่เราเล่นแล้วมีเอฟเฟ็กใสให้ซึ่งเพิ่งมารู้อย่างชัดแจ้งตอนไปปรึกษาครูพบครั้งแรกว่าต้องทำไง) แล้วเดินมาให้กอด แม่มีความสุขมากคะ ขอขอบคุณคุณหมอมามากจริงๆ คะที่ทำให้แม่รู้จัก floortime แม่ใช้ทั้งกับตัวเองและลูกทุกคนรวมทั้งพ่อด้วยนะคะ มันทำให้แม่มองโลกอย่างเข้าใจมากขึ้นจริงๆ คะ ขอขอบคุณอีกครั้งคะ คงไม่ว่ากันนะคะถ้ากระพุ่มันจะเนาไปหน่อย ออิ

กิ่งแก้ว

มีคนที่ไม่ได้ทำฟลอร์ไทม์ ให้ความเห็นว่า ขั้นตอนของฟลอร์ไทม์นั้นจับต้องไม่ได้

คุณแม่คงเห็นแล้วใช่ไหมว่า ฟลอร์ไทม์นั้น ถึงแม้ว่าจะ"จับต้องไม่ได้" แต่รู้สึกได้"

และที่สำคัญ.....ความรู้สึกแบบที่เกิดกับคุณแม่ั้น ขอจากใครก็ได้ ใครเอามาให้...ก็ไม่ได้ หาซื้อ.....ก็ยังไม่ได้เลยยย.....

คุณแม่ 22 มค 53

คุณหมอมคะ วันนี้อายากให้ช่วยประเมินหน่อยนะคะว่าปูนอยู่ในระดับไหนแล้วคะ (แม่อยากรู้ว่าตัวเองประเมินถูกหรือเปล่านั้นคะ อยากฝึกประเมินเองคะ)

เมื่อวานน้องป่วยคะ แม่พาน้องลงไปหาหมอ ปูนกับพี่ชายและพ่อรออยู่ในรถ ตอนแม่พาน้องมาที่รถ ปูนไปอยู่ด้านหลังรถกำลังกัตุณพลาสติกประท้วงอยู่

แม่ ปูนเป็นอะไร ปูนไม่ตอบแต่ถีบรถ (**พัฒนาการขั้น 4 แสดงความโกรธ ออกมาทางพฤติกรรม**)

แม่ ม้าว่าปูนต้องโกรธใครอยู่แน่เลย ปูนก็ประท้วงต่อ

แม่ มานี้มา มากุยกัณ ปูนก็ยังประท้วงต่อ พ่อเลยเล่าให้ฟังว่าพี่ชายตีนมของตัวเองแล้วปูนอยากกินด้วย แต่พี่เหลือใจนิดเดียว ปูนเลยโกรธถีบรถ พ่อเลยพูดว่าปูนโกรธได้แต่ห้ามถีบรถ ปูนเลยปีนไปหลังรถประท้วงใหญ่เลย

แม่ อ้อ รู้ละ ปูนโกรธหลายเรื่องเลยนะเนี่ย

แม่ ปูน มานี้เร็ว มาหาม้าเร็ว ปูนปีนมาหา

ปุ่น จะถึบร้ออะ (อารมณ์เริ่มสงบลง ขึ้นไปที่พัฒนาการขั้น 5 แสดงความโกรธ ออกมาทางคำพูด แต่ยังเป็นคำพูดที่อธิบายพฤติกรรม)

แม่ ปุ่นโกรธ มารู้ว่าปุ่นโกรธ

ปุ่น จะทุบม้ออะ

แม่ ปุ่นโกรธมากเลยเธอ

ปุ่น โกรธมาก (อารมณ์สงบลงอีก ไปที่พัฒนาการขั้น 5 ขึ้นสูงขึ้น แสดงความโกรธ ออกมาทางคำพูด บอกอารมณ์ตรง ๆ)

แม่ โกรธเท่าไหน ทำมือให้ดูหน่อย

ปุ่น ทำมือให้ดูแล้วบอกโกรธมาก

แม่ แล้วตกลงโกรธใคร โกรธพี่หรือโกรธพ่อ (ใจแม่คิดว่าจะตอบพ่อ)

ปุ่น โกรธพี่ปิ่ง (โดยการช่วยกระตุ้นของแม่ พัฒนาการกลับขึ้นไปขั้น 6 บอกได้ว่าโกรธใคร เพราะอะไร)

แม่ ทำไมละ

ปุ่น กินนมหมด

แม่ โห กินนมหมด ไม่เหลือให้ปุ่นเลยเนอะ

แม่ ยังโกรธอยู่ปะ

ปุ่น โกรธอยู่

แม่ แล้วทำไมให้หายละ ปุ่นไม่ตอบ

แม่ กอดหายปะ

ปุ่น ไม่หาย

แม่ อ้าวกอดไม่หาย แล้วทำไมดี เอ ถ้าหามให้กินหายปะ

ปุ่น หาย

แม่ แต่บนรถไม่มีนมแล้วจะกินที่ไหนดีเนี่ย

ปุ่น กินที่บ้าน

แม่ อ้อ ถ้ากินที่บ้านแล้วหายโกรธใช่ปะ

ปุ่น ใช่ กินที่บ้าน

แม่ โอเคๆ เดี๋ยวไปกินที่บ้านกันนะ

แต่พอคุยเสร็จก็เหมือนกับว่าเค้าคลี่คลายตัวเองแล้ว และก็ไม่ติดใจอะไรอีก แถมพอกลับถึงบ้านก็ไม่สนใจกินนม แม่เตือนว่าใครน้าโกรธที่ไม่ได้กินนมบนรถ มาบ้านไม่เห็นจะกินเลย เค้าก็ไม่สนใจ แสดงว่าเค้าเองก็ไม่ได้อยากกินจริงจิงหรือเปล่าคะ หรือว่ามีสิ่งอื่นที่น่าสนใจมากกว่า แต่ก็เตือนนะคะ คำถามคะ คุณหมอมว่าแม่ทำได้ดีหรือยังคะ ชื่น่าเกินไปไหมคะ

อ้อ หลังจากนั้นไปแวะซื้อกับข้าวกันต่อคะ พ่อลงไปคนเดียวเพราะฝนตก ปุ่นกอดกระจกกลงเลยคะ แล้วตะโกนเสียงดัง

ปุ่น พ่อ พ่อ พ่อ พ่อซื้ออะไรอะ

พ่อ ชื้อกับข้าว

แล้วปุนก็ขำคึกคักๆ แล้วก็ซื้อให้แม่ดูแมลงที่เกาะโคมไฟ ดูหมา ดูสิ่งรอบข้างไปเรื่อย เค้าเปิดโลกมากขึ้น ค่ะ คุณครูที่ รร เองก็บอกว่าตอนนี้สมาธิดีมาก นั่งทำงานได้นานโดยไม่ต้องเตือนเลย แล้วก็เข้าหาครูมากขึ้นมีไปชวนเล่นด้วย ตอนนั้นแม่ก็ขอให้ครูช่วยรับรู้อารมณ์เค้าค่ะ เวลาที่โดนเพื่อนแกล้งแล้วจะร้องให้อย่างเดียว ครูก็บอกปุนว่าถ้าปุนโกรธเรื่องอะไรหรือหงุดหงิดเรื่องอะไรให้บอกครูนะ เวลาครูถามว่าใครแกล้งก็จะบอกได้ค่ะ

เมื่อคืนก่อนนอน แม่นอนกอด (ปุนต้องให้แม่กอดนอนทุกคืนค่ะ ไม่งั้นไม่ยอม) ปุนหัวเราะคึกคักๆ แม่ถามว่า ขำอะไรจ๊ะ ปุนบอกว่าขำหมาม้าขี่หระ แล้วก็หัวเราะเสียงดัง แม่แห่ต้อด้วยภาษาภคยนิดหน้อย แล้วเค้ำก็หลบไปค้ะ คิดถึงก่อนหน้านี้ที่เด็กน้อยคนนั้นนอนร้องให้กระชิกๆ ค้ะ ร้องทุกคืนเลย ถมกก็ไม้ตอบ คิดแล้วอดเศรำไม้ได้ทุกทีเลย อันนี้เลำให้ฟังเฉยๆ ค้ะ

คุณหมอค้ะ ถ้าเค้ำพูดอย่างนี้

เหตุการณ์ล่ำหน้าตอนเช้ำ

ปุน หนวออะ ไม้ชอบให้หนวออะ ไม้ชอบให้น้ำมันเย็น

ถ้าตัดตอนเออแค้นนี้เนี้ย แปลว่าเค้ำรู้ว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร (หากต้องการทำงานอารมณ์เพิ่มเติม แนะนำให้ถามต่อ เทรอ แล้วแล้วว้ะที่เย็นหน้า รู้สึกว่าหน้ามันจะเป็นยงใจหรือเปลำ รู้สึกว่าหน้ามันจะเป็นแผล หรือว่าหน้ามันจะพัง หรือเปลำ แต่ถ้าจะหยุดแค้ไหน ก็นำจะใช้ได้เหมือนกันค้ะ)

และรู้ว่าที่รู้สึกอย่างนั้นมันเป็นเพราะอะไร แต่ยังไม่แสดงออกมาใช้ไหมค้ะว่าจะแก้ปัญหานั้นอย่างไร คือเค้ำพูดเสร็จพ่อก็รีบเออฝ่ามำห่อให้ จริงๆ ควรถมเค้ำก่อนใช้ไหมค้ะแล้วจะทำอยงใจดี จะใช้น้ำอุ่นดี หรือล่ำงเร็วๆ ดี (ถมอยงนี้ เป็นการทงงานควมคิด) แล้วอยงนี้จัดอยู่ในพัฒนาการขั้นไหนค้ะ

มีอีกตัวอย่างค้ะ แต่ตัวอย่างนี้อาจจะเหม็นไปสั๊กนิตนะค้ะ เวลาเค้ำอี้ค้ะ เค้ำจะเบง พอมันออกมาตรงรูกันแล้วเนี้ยเค้ำจะพูดว้ะ อี้มันติด มันติดแล้วต้องตีขบแบบนี้ แล้วมันจะออกมาเลย ว้ะแล้วเค้ำก็ตีขบค้ะ แล้วอี้มันก็ออกจริงๆ แม่ก็ว้ะต้องตีขบเลยเทรอ ไม้ตีแล้วมันออกใหม่ ปุนตอบว้ะต้องตีค้ะ แม่ควรยี้ถมต่อให้เค้ำคิดใช้ไหมค้ะว้ะ ถ้าไม้ตีแล้วอี้ออกใหม่ละ แล้วอยงนี้ถ้ือว้ะเป็นการคิดแก้ปัญหของเค้ำเองได้ไหมค้ะ ตัวอย่างนี้ถ้ือว้ะเป็นขั้นก้าวหน้ากว้ะตัวอย่างแรกไหมค้ะ

เมื่อเช้ำก็มีค้ะ ปุนนั่งกินขนมปังทงแยมอยู่แล้วแยมอีกด้ำนนึ่งมันย้อยออกมาจะหยุด แม่ก็ทำเสียงโอ้ะๆๆๆ จะหยุดแล้วจะหยุดแล้ว โอ้ ตูบ แล้วแม่ก็รู้สึกว้ะเสียงตูปมันไมค้อยเข้ำกับแยม พอหยุดที่ส่งเลยเปลี่ยนเป็น โอ้ๆๆ โอ้ะๆๆๆ ทำเสียงลุ่นไปกับแยมที่กำล่งหยุด แล้วก็ ตึง ปุนสนุกใหญ่ค้ะ แล้วก็ทำเป็นโยกไปโยกมำให้มันหยุดอีก แล้วก็เล่นภคยภคยกันโดยที่แม่ไม้ได้พูดกระตุ้นให้เค้ำคิดแก้ปัญหเลย แต่แม่ลุ่นใจว้ะทำไม้ไม่พลิกกลับด้ำนขึ้นมำกินชะเที (แปลกตีค้ะ วิธีนี้ ปกติแล้ว เรมำกจะถมให้เขาคิดค้ะ ว้ะอ้วจะหยุดแล้ว...ทำงใจดี ก็อ้วจะเป้นใช้ขั้น 4 คนลระระดับ คือแก้ปัญหเอง กับสื่อสรเพื่อการแก้ปัญหแต่ก็ใช้ได้เหมือนกันนะค้ะ) ทันใดปุนก็ยกขึ้นมำเออปากดูตูปแยมข้ำงที่หยุดค้ะ แล้วก็พลิกกลับด้ำนเออด้ำนนั้นขึ้นมำกิน แม่จ้ะใจนึ่งใจด้งๆ 3 ทีเลยค้ะ เย 2 ทีแรกให้ตัวเองค้ะที่สมำรถก้าว

ข้ามอะไรเก่าๆ ที่เน้นสั่งเน้นสอนไปได้ เย่ที่ 3 ให้ปุ่น เพราะในที่สุดเค้าก็คิดเองได้ว่าจะทำไ้กับแยมที่มัน
ย่อยออกมานั้นได้ ดีใจจริงๆ ค่ะ

.....
กึ่งแก้ว

อยากจะทดลองประเมิน ก็ลองประเมินมาให้ดูก่อนนะคะ แล้วจะช่วยแก้ไขให้

คุณแม่ทำได้ดีแล้วค่ะ แต่อาจเพิ่มเติมได้อีกนิดหน่อย ตรงที่ช่วยกันระดมความคิดเพื่อหาทางเลือก

ถ้าคราวหน้า.....อีก จะโกรธไหม โกรธเท่าวันนี้เลยหรือเปล่า
ปุ่นคิดว่า ที่เขามาแย่ง เพราะอะไรหรือ (ส่งเสริมพัฒนาการขั้น 6 ในขณะที่อารมณ์ปกติ) นั่นสิ แล้ว
จะอย่างไรกันดีล่ะ

ถ้าทุบรแล้ว คิดว่าจะหายโกรธไหม ...ถ้าไม่ทุบล่ะ

แล้วทำอย่างอื่นได้ไหม.....

พอได้ไอเดียไหมคะ

.....

